

[Undervisningsministeren.]

For så vidt angår spørgsmålet om at give forældrerepræsentanter sæde i folkeskolens stipendienævn, er begrundelsen for at afslå dette i og for sig den samme, nemlig en henvisning til bekendtgørelsen, hvorefter kun lærere og elever er repræsenteret i stipendienævnene i overensstemmelse med lovens ordlyd, og til, at denne ordning synes at gøre udmærket fyldest inden for andre uddannelsesområder med elever på nogenlunde samme alderstrin. Når såvel lærere som elever sidder i stipendienævnene, skulle der i øvrigt efter min mening ikke være behov for også at optage forældrerepræsentanter.

Til slut skal jeg bemærke, at undervisningsministeriet har ført forhandling om disse spørgsmål med bl. a. Københavns kommune, og det er vort indtryk, at kommunens repræsentanter var indforstået med, at forældrene ikke for fremtiden skulle være repræsenteret i stipendienævnene.

Lowzow: Jeg mener så ganske givet, det er godt, at de uddannelsessøgende selv er med i stipendienævnene. Det, jeg ønskede, var blot en mulighed for at unddrage visse sager behandling af f. eks. juridisk mindreårige, idet man her arbejder med det problem, at de har tavshedspligt, hvilket man selvfølgelig ikke kan håndhæve over for juridisk mindreårige; derfor har man i forvejen i skolenævnene dette forhold, at visse sager kan behandles uden deres tilstedeværelse. Det er en meget lille indskrænkning; selvfølgelig er enhver begrænsning en indskrænkning, men det kan også være en indskrænkning, som er til fordel for den elev, der måske ellers ville blive stillet i en vanskelig situation over for kammerater med en viden, som var meget ubehagelig at have eller svær at holde på eller noget andet; det skulle kun være som en afvigelse fra det normale, at der gaves denne mulighed.

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Jeg kan kun sige, at jeg ikke er bekendt med, at der skulle være vanskeligheder af den art, hr. Lowzow har nævnt, men det er klart, at bliver vi bekendt hermed, skal jeg erindre mig de hensyn, som hr. Lowzow har ønsket varetaget, og som jeg ikke er uenig i bør varetages.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Poul Schlüter* til socialministeren:

„Vil ministeren tage skridt til en reduktion af personaleforbruget ved socialforskningsinstituttet samt til, at omfanget af instituttets virksomhed præciseres nærmere ved lov?“

Skriftlig begrundelse.

Ifølge oplysninger fra 2. revisionsdepartement er socialforskningsinstituttets personale blevet tredoblet siden 1960. Dette er muliggjort ved årlige bevillingsforhøjelser. Omfanget af instituttets nuværende virksomhed er i stærk modstrid med forudsætningerne ved dets etablering. Instituttet arbejder i dag på en måde, som slet ikke er forudsat af loven. Det i loven omtalte regulativ for instituttets ledelse og virksomhed er på trods af de mange års forløb endnu ikke udfærdiget af socialministeriet.

Disse forhold peger mod, at instituttet har kunnet udvikle sig, ganske som det selv har ønsket, uden tilstrækkelig styring og kontrol fra regeringens og folketingets side.

Med et personale på 118 på instituttet beslaglægger det formentlig uforholdsmæssige ressourcer i forhold til behovet for andre forskningsopgaver. Derfor bør der tages skridt til en begrænsning af antallet af ansatte under instituttet og til i det hele taget at fastlægge mere præcise regler for instituttets arbejde.

Socialministeren (Eva Gredal): Den beretning fra statsrevisorerne, som hr. Poul Schlüter henviser til i begrundelsen for spørgsmålet, er offentliggjort den 12. januar 1972, og jeg har samme dag bedt om en udtalelse fra socialforskningsinstituttet, idet jeg har anmodet om svar snarest muligt.

Før jeg kan tage stilling til enkeltheder i den kritik, der er rejst, må jeg give instituttet lejlighed til at fremsætte sine synspunkter, så meget mere som det i beretningen er udtalt, at instituttet ikke har haft lejlighed til at se beretningen, før den er blevet offentliggjort. Det forekommer mig, at en offentlig debat om beretningen bør foregå på grundlag af fuldstændige oplysninger, herunder instituttets stillingtagen til kritikken, og at det derfor er vel tidligt at begynde en debat. Jeg kan i hvert fald ikke i dag love, at jeg vil tage skridt til en reduktion af personalet i socialforskningsinstituttet, eller at